

Apelul Martorului Credincios: "Acuzații nefondate"

Miercuri, 4 aprilie 2007

Gili Cârstea

Când citesc istoria poporului lui Dumnezeu din generațiile trecute, observ permanent un model care se repetă fără mari variațiuni, și care mă face să mă întreb mereu dacă la încheierea lucrării acest model va putea fi răsturnat cumva. Fiecare generație a poporului lui Dumnezeu a experimentat depărtarea de la adevăr, într-o anumită măsură, și nu a fost capabilă să recunoască valoarea adevărului prezent. Totdeauna Dumnezeu trebuia să corecteze apostaziile, trimițând profeți și solii de avertizare, iar în rarele ocazii în care acestea erau primite, să aducă lumină nouă, adevăr prezent, ca ei să poată păși către realitățile spirituale ascunse în ceremonii și simboluri. Dar fiecare generație a reacționat greșit la această lucrare corectivă a lui Dumnezeu, pe care a privit-o ca pe un pericol pentru popor. De la ieșirea din Egipt și până la venirea lui Mesia, biserica a privit cu suspiciune mustrarea Domnului și chemarea de a crește în adevăr.

Acum ne aflăm în timpul bisericii Laodicea. Am învățat ceva în tot amarul de ani de când studiem Biblia și Spiritul Profetic la școala de sabat și în milioanele de predici, cursuri, grupe de studiu și seminarii? Spre deosebire de alte perioade ale bisericii, suntem noi dispuși să recunoaștem că avem o problemă serioasă, și că este cazul să punem capăt aroganței cu care a fost mereu întâmpinată solia lui Dumnezeu?

Zilele trecute reciteam Raportul comisiei Primacy of the Gospel, redactat de grupul numit de Conferința Generală să analizeze solia 1888 împreună cu Grupul de studiu al soliei 1888, condus de frații Wieland și Short. Din partea Conferinței Generale au participat frații Angel Rodriguez, George Knight, Calvin Rock, Richard Davidson, Mario Veloso, George Reid, Ivan Blazen, Woodrow Whidden și Robert Kloosterhuis, adică echipa de categorie grea a teologiei adventiste.

Redau aici un fragment din Raportul lor, publicat pe situl Biblical Research Institute:

“Fără îndoială, biserica are permanent nevoie de redeșteptare și reformă. Dacă evanghelia îndreptățirii prin credință nu ia în stăpânire viața fiecărui membru al bisericii, transformând persoana, vom rămâne într-o stare de încropeală. Este important ca biserica, în timp ce își îndeplinește misiunea, să asculte permanent solia Martorului Credincios” (Apoc 3:14-22).

Nu știu dacă teologii care au redactat și semnat acest document sunt conștienți de gravitatea situației pe care ei o descriu aici. Chiar fără nicio îndoială, biserica are permanent nevoie de reînnoire și reformă. Dar unde sunt acestea? De ce nu are loc reînnoirea pentru care ne rugăm de ani de zile, și pe care fiecare nouă administrație o promite? Cum nu vedem că Duhul S-a depărtat de la sanctuar, iar casa noastră a rămas pustie?

Îmi aduc aminte de vizita în comunitatea noastră a unui președinte de conferință recent ales, în care ne anunța că noul comitet și-a propus o țintă sigură și serioasă: Dacă în doi ani nu reușesc să producă reînnoirea în Conferința Oltenia, își dau demisia. Nu s-a întâmplat nici una, nici alta.

Ideea următoare prezentată în raport este și mai problematică. Ei spun bisericii că va rămâne încropită până când fiecare membru va fi transformat de îndreptățirea prin credință.

Straniu. Păi biserica susține sus și tare că ea a primit îndreptățirea prin credință, așa cum numesc ei solia 1888. Dacă pastorii noștri au primit, și predică, îndreptățirea prin credință – și nu am niciun motiv să pun la îndoială acest lucru – de ce ne aflăm încă în starea laodiceană, așteptând să vină eluziva și ciudata reînnoire? Și dacă vom rămâne încropiți până când “fiecare” membru va primi solia îndreptățirii, nu este aceasta o condamnare pe viață la încropială?

Teologii adventiști batjocoresc chemarea noastră la pocăință colectivă. Ei cred că pocăință colectivă înseamnă pocăința fiecărui membru, adică pocăință generală, totală numeric, și ne acuză de naivitate, deoarece așa ceva nu are cum să se întâmple niciodată. Așa este. Nu va exista niciodată o pocăință generală, oricine poate înțelege așa ceva. Dar acum, ce este cu declarația publicată în Raportul comitetului de teologi adventiști? Ei spun bisericii că vom rămâne în starea laodiceană până când fiecare membru va fi schimbat de îndreptățirea prin credință. Ce este aceasta, dacă nu pocăință generală?

În plus, ei aruncă vina în spatele “fiecărui membru,” adică starea laodiceană s-a datorat refuzului membrilor de rând de a primi solia îndreptățirii predicată așa conștiincios de corpul pastoral. Această mistificare naivă este o dovadă concludentă că, în ciuda declarațiilor frumoase că trebuie să ascultăm mereu de solia Martorului Credincios, tocmai aceasta nu se întâmplă, adică nu ascultăm deloc de solia Lui. Martorul Credincios spune că problema bisericii Laodicea este îngerul ei, nicidecum membrii de rând. Îngerul este cel nenorocit, ticălos, sărac, orb și gol. El are nevoie să cumpere aur, haină, doctorie; și când se va întâmpla acest lucru, reînnoirea nu mai poate fi împiedicată de nimic.

Pocăință colectivă înseamnă o asumare colectivă a vinei și răspunderii pentru un păcat obștesc, deci colectiv, ca denominațiune și implicând întreg poporul, chiar dacă nu toți sunt de vină personal pentru acel păcat. Exemplele sunt multe. Daniel deplânge în rugăciunea lui lipsa unei asemenea asumări a vinei denominaționale în poporul lui Dumnezeu. Au fost luate decizii greșite la nivel înalt, care au dus întreg poporul la apostazie și dezastru. Generațiile următoare au două opțiuni: Ori regretă drumul ales de înaintașii lor, recunosc că acesta a fost greșit și mărturisesc acea vină înaintea lui Dumnezeu și a

poporului, ori consideră că este vorba de vina acelor oameni, și se așteaptă ca Dumnezeu să-Și reia lucrarea cu ei, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Priviți tragedia lui Caiafa. Sinedriul, sub conducerea lui, decide că Hristos este un impostor, și îl condamnă la moarte. Cei mai mulți din popor n-au avut nicio vină în acea decizie, și dacă ar fi fost întrebați s-ar fi opus ei. Și totuși, Israel ca națiune s-a separat de Dumnezeu prin decizia oficială ce implica tot poporul. Iar “preoții cei mai de seamă și bătrânii au înduplecat noroadele să ceară pe Baraba, iar pe Isus să-L omoare” (Mat 27:20). Aici nu avem un păcat individual, al lui Caiafa și Zerah, ci unul obștesc, colectiv, care a implicat tot poporul, deoarece a fost comis de oameni care vorbeau în numele poporului, pentru popor, ca popor. Când au spus: “Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri” (Mat 27:25), iudeii îi garantau lui Pilat că răspunderea nu va cădea pe justiția romană, și deci asupra poporului roman pe care Pilat îl reprezenta, ci asupra națiunii lor. Acolo lucrurile se decideau în numele națiunilor, nu al indivizilor. Prin urmare, națiunile păcătuiau, nu indivizii.

Nicio persoană oficială, aflată într-o poziție de răspundere în poporul lui Dumnezeu, nu păcătuiește în nume personal. De aici răspunderea teribilă a îngerului bisericii Laodicea.

Și acum vă rog să observați cum problema se complică tot mai tare. Deși teologii noștri de frunte recunosc că “trebuie să ascultăm solia Martorului Credincios,” atunci când vine cineva și repetă ce spune Martorul Credincios, ei se răzvrătesc, și refuză tocmai ceea ce ei înșiși recomandă. Ascultați cum urmează paragraful imediat următor în acel Raport:

“Acuzațiile aduse de Comitetul de Studiu 1888 împotriva conducerii bisericii sunt foarte serioase. Dacă biserica proclamă o evanghelie falsă, ea nu are niciun drept să existe. O înțelegere parțială a evangheliei, așa cum pretind ei că are biserica, nu este o înțelegere adevărată a evangheliei. Dacă ei sunt singurii care au o înțelegere clară și completă a evangheliei, atunci toți ceilalți proclamă o evanghelie falsă. Ei acuză prin implicație biserica, sau cel puțin pe conducătorii ei, de apostazie. Noi am găsit că asemenea acuzații sunt nefondate, așa cum se poate dovedi prin afirmațiile de credință oficiale ale bisericii.”

Acest paragraf ne aruncă în beznă totală. Martorul Credincios spune că îngerul este “nenorocit, ticălos, sărac, orb și gol,” și că starea aceasta îi produce Domnului un sentiment de vomă acută. Frații din grupul 1888 apelează la înger să analizeze această solie, deoarece acuzațiile Martorului sunt grave, iar biserica este astfel într-o situație de mare primejdie. Și ce răspund frații teologi? “Noi am găsit că asemenea acuzații sunt nefondate.”

Bravos națiune! Halal exegeză, să scoți din solia Martorului Credincios o laudă la adresa conducerii. O asemenea prestidigitație cu vorbele poate părea fascinantă doar unor oameni în mare nevoie de alifie pentru ochi. Păi care biserică recunoaște că ea este în apostazie? Întrebați preoții catolici, ortodocși, baptiști, penticostali. Recunoaște cineva că biserica lui este în apostazie? Fiecare răspunde la fel: “Noi am găsit că asemenea acuzații sunt nefondate.”

Și atunci de la cine să mai aștepte Martorul Credincios pocăință? De la budiști, șintoști, musulmani, sataniști, atei? Ei sunt îngerul bisericii Laodicea?

Prin asemenea mistificări, apelul Lui este făcut să pară extravagant, deplasat, inutil. Îi spunem în față că acuzațiile Lui sunt nefondate. Acesta este drumul sigur spre dezastru denominațional, iar tragedia lui Israel nu pare să ne îngrozească. Ei până în ziua de azi susțin că acuzațiile aduse de Hristos împotriva lor sunt nefondate. Acum auzim același lucru din gura reprezentanților bisericii.

De ce ar plânge preoții, slujitorii Domnului, între tindă și altar (Ioel 2:17), dacă biserica este pe drumul bun, iar acuzațiile de apostazie sunt nefondate? Și dacă preoții Domnului nu au pentru ce să plângă între tindă și altar, ce nevoie am avea de redeșteptare și reformă? Și atunci, ce mai așteptăm de la “ziua Domnului,” afară de străzi de aur și palate de cleștar?

„Vai de cei ce doresc ‘ziua Domnului!’ Ce așteptați voi de la ziua Domnului? Ea va fi întuneric și nu lumină. Veți fi ca un om care fuge dinaintea unui leu, pe care-l întâlnește un urs, și care, când ajunge acasă, își reazimă mâna pe zid, și-l mușcă un șarpe! Nu va fi oare ziua Domnului întuneric, în loc de lumină? Nu va fi ea întunecoasă și fără strălucire?” (Amos 5:18-20).